

Серце

Ірина Жиленко

Я вся – суцільне серце. Тілом – світ.
А серцеві ж потрібно битись, жінко.
Я б'юсь, аж теплий лікоть у крові
і синяки скипають на колінках.

Так недоладно, друже, й недоречно
влаштовані у нас діла сердечні.

Один (дарма що лірик, що поет) –
суцільне жорно або там – кастет.
Ним хоч шляхи мости, ножі гостри.
А інше ж – Боже! – навіть без кори.

Без шкаралупки, і живе, тремтяче,
безпомічне, мов виливок курячий,

таке палке, дитяченьке, м'яке,
що страшно доторкнутись чи поцьомать.
Ти розумієш, що воно таке, –
коли отим-от серцем
та по цьому.

О скільки ситуацій, варіацій,
серцебиттів, задух і операцій!
Цей тир барвистий (для яких комерцій?).
Так гарно в нім, що в мить, коли курок
лиш зведено – я (ціль! Суцільне серце!)
знов істерично вірую в добро.

І не питаю істини. Я знаю.
Вона кива мені крізь цей туман –
та, що усі серця своїм єднає
і всі шляхи в своїй руці трима.